

ШУМАДИНЦА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крајц. за трипутъ.

№ 15.

ВЪРАНЪ ДО СМРТИ.

Было е зимнѣ доба. Наполеонъ I. путовао е ноћу са еднимъ ађутантомъ своимъ у Шпанию, гди се ратъ започивао. По пространимъ равницама кола су ишла. У некој долини укаже се еданъ великій, старый замакъ. „Е-сте ли вы познати овуда?“ запыта Наполеонъ ађутанта. „Како се зове овај замакъ?“

„Кервеганъ, ваше величество. Онъ е быо у години 1794. обседнутъ републиканскомъ войскомъ. И я собомъ быо самъ у истой войсци.“

„Приповѣдайте ми што о томъ,“ рекне Наполеонъ.

„Цѣо се предѣлъ Ванде быо већъ покоріо, само се овај замакъ јошъ држао, у кои се грофъ Кервеганъ, са своя четири сына и до сто свои вѣрны затворіо быо. Моя регимента добіе заповѣсть, да истый замакъ ма коиъ начиномъ узме. Мы смо у залудъ на нѣга выше пута нападали были, и претршили смо велику штету. У нѣга се могло само съ едне стране ући, и то одъ стране, гди се зидине нѣгове у езеро пружаю. Я добіемъ налогъ, да са едно сто людій у чамцима ноћу езеро препловимъ и да се на степенима извеземъ, кои су замку водили, и да крозь мале едне вратнице унутра уђемъ. Ноћъ е была врло тамна; я доспѣмъ првый са четири човека у чуну до вратница. Врата се ласно отворе. Крозь иста ушавши, дођемо у еданъ узанъ ходникъ, на краю когъ опетъ нађемо друге степене. Я ступимъ са моимъ людама управо онда на ове степене, кадъ другій нашъ чамецъ до првы доспѣ. Садъ се одеданпутъ, као некимъ чародѣйствомъ, затворе оне мале вратнице за нама, а са своію прозора замка, запраште пушке, и тако они на другомъ чамцу као и на осталимъ долазећимъ, буду принуђени вратити се, я пакъ са ономъ четворицомъ продремъ напредъ, и наскоро дођемъ у едну велику салу, пуну оружанъ людій. Морали смо се овой мложани покорити.“

„Претрпите се мало кодъ мене,“ рекне намъ затимъ притяжатель замка, „дуго нећете морати чекати, еръ мы притяжавамо јошъ само за осамъ дана раане. Међутимъ имамо барута доста; и држаћемо се до последнѣгъ трепутка.“

Поредъ нѣга стаяла су два младића, еданъ одъ 20 другій одъ свои 15 година. То су были нѣгови сынови.

„Вы сте насъ при вечери узнемирили,“ продужи домаћинъ. „Грофъ Кервеганъ ніе выше богатъ, алъ вы ћете за нѣговомъ трпезомъ јошъ наћи доброгъ старогъ вина и пріятельскогъ угошћеня. Одите и делите съ нама оно што имамо.“

Мы дођемо у трапезарию, и ту нађемо велику трпезу намештену за найманъ 70 гостию. На врху исте трпезе, седла е една, јошъ прилична госпа са двоє деце одъ 8—10 година, фишкеке правећи. Грофъ ме представи своіой супруги, коя ми достоинства пуно руку своју пружи да е полюбимъ, као да смо у самомъ Верзалю были. Затимъ седну сви за трпезу, метнувши пиштоль поредъ себе. Я самъ се дивіо томъ нѣговомъ спокойству, и на послѣдку усудимъ се рећи: „Истина, я самъ само лайтнантъ, алъ вамъ се тврдо обећавамъ, да ћу јошъ и садъ за васъ ону капитулацию издѣйствовати моћи, коя вамъ е јошъ съ почетка нуђена; слободанъ одлазакъ за васъ и ваше люде, као и пасоше за васъ и вашу породицу.“

„Мой ме краљ,“ одговори графъ „ніе овластію, да капитулирамъ. Пытайте мое люде; ако они желе да се предаду, то я подъ еднимъ единимъ условіемъ одобравамъ, — и то подъ тимъ, да я будемъ на шафотъ одведенъ.“

„Да живи краљ!“ повичу сви за трпезомъ.“

Другій данъ юриши моя регимента на ново на замакъ, алъ узалудъ, трећій данъ приспѣду и топови. Я понудимъ грофа јошъ еданутъ съ капитулациомъ, но онъ ми ништа друго неодговори већъ: Ако кадгодъ могъ краля видите, приповедите му: Грофъ Кервеганъ умро е за свогъ краля, као што су и нѣгови предци за свое краљве умирали.“

Топови почну на замакъ грмити.

Исте ноћи даде ме грофъ звати. Онъ е быо са своіомъ супругомъ и са своя три сына у соби, и почне безъ икаквогъ околиша слѣдуюће: „Я имамъ неколико бурадій барута у оной на само стоѣной кули. Уютру ћемо мы тамо у воздухъ одлетити. Вы не треба да нашу суд-

бину делите. Но за вашъ животъ закупаемъ и я одъ данъ пиштоль држао, а јошъ пушећа се пушка висила му е о рамену, у два скока быо е кодъ мене. Мы садъ нападнемо на наше непріятель докъ я неклонемъ . . . .

„Господине грофе, примите капитулацію!“ замолимъ га я што самъ годъ моего силнѣ.

„Никако; еданъ е Кервеганъ ноѣсь веѣь погинуо; двоица ѣеду сутра умрети, ал' и мои стари кральви не треба да немаю ни едногъ Кервегана, кадъ се некадъ опетъ врате. Коцка е осудила, кои ѣе одъ мои сынова кодъ мене остати: овај наймлађий.“

„Зашто неѣете и нѣга да избавите?“

„Ерѣ чамаць онај, кои ѣе васъ съ нѣима одвести само четири персоне држати може.“

И шта самъ годъ чинію, нисамъ могао намѣру овогъ челичногъ мужа преиначити. Растанакъ е быо трогателанъ; и мени самомъ ступе сузе у очи, кадъ мати свое дете загрли. оно, кое ѣе са отцемъ погинути ал' она га е грлила — безъ суза; ерѣ е у нѣму сматрала мученика за добру стварь.

На сатъ после тога были смо мы на обали езера. Кадъ зора заплави, затресе ужасна грмљавина землю, и высокъ еданъ пламенный стубъ зацрвени цео предѣль унаоколо. — Кула у замку распрела се у воздухъ, грофъ са своимъ сыномъ и слугама умро е за свогъ краля. Гроница падне у несвесть.

„И кодъ таквы мужева пала е монархія; могла е пасти! рекне Наполеонъ. — „Шта е было са грофицомъ?“

„Она оде у Шпанію; садъ се налази у Хартвелю кодъ грофа одъ Прованса са своимъ найстаримъ сыномъ.“

„А онај другій сынъ?“ упыта Наполеонъ.

„Служи у шпанской войсци. Има му вальда садъ осамнаестъ година.“

Одъ прилике на два месеца после овогъ приповѣданя, одао е Наполеонъ у Шпанію по своемъ шатору. У руци е држао извѣстіе едногъ генерала, и читао га. Нешто у истомъ извѣстію као да е сву нѣгову пажню на себе привлачило; ерѣ зовне оногъ истогъ ађутанта, кои га е пре у путовању пратио, и приповѣдао му о Кервеганскомъ догађаю.

„Зовните ми полковника 64-те линейне регименте.“

Одма затимъ доѣе полковникъ.

„Како се то догодило съ онимъ младимъ Французомъ, кои вамъ е животъ избавіо?“ упыта Наполеонъ.

„Я самъ са десетъ момака мое колоне быо залутао, и набасамъ на одну заседу у узкомъ одномъ пролазу, гди е иза свакогъ цбуна по едно шпаньско тана на насъ звиздало. Јошъ остану само четири моя момка у животу. Садъ будемо обколѣни; сви мои момци изгину, и еданъ шпаньолаць наслони и мени свою пушку на прси. Ал' одеданпутъ севне нешто иза едногъ цбуна, чуе се пуцанъ пушке и овај кои е мене убити хтѣо, стропонита се одеданпутъ пред-а-ме на землю, у исто време чуемъ я еданъ танакъ гласъ некогъ младића, кои ми француски викне: „Непредайте се!“ Я добіемъ опетъ мою ладокрвность. Младић еданъ, кои е у свакој руци по е-

данъ пиштоль држао, а јошъ пушећа се пушка висила му е о рамену, у два скока быо е кодъ мене. Мы садъ нападнемо на наше непріятель докъ я неклонемъ . . . . Кадъ опетъ къ себи доѣемъ, завіаю ми е мой младый землякъ ране. Око насъ лежало е петъ мртвы Шпаньолаца. Мой избавитель быо е врло младъ, одъ прилике око 17. година, врло бледъ и савъ крвлю посуть. Добіо е быо 7. убода каталонскимъ ножемъ у тѣло, и наскоро изнемогне и онъ и клоне поредъ мене на землю. На срећу наше е пуцанъ чуло се было у нашемъ логору, и еднa компания ступила е брзо къ нама. Я наложимъ да се младић у логоръ донесе; нѣгове су ране понайвыше безопасне, и лѣкари ми даю надежду да ѣе га моѣи избавити.“

„Гди е тай младић?“ запыта царь.

„Подъ моимъ шаторомъ.“

„Оћу да га видимъ . . . . водите ме тамо,“ рекне царь.

Младић е спавао. Быо е 17. до 18. година старъ и плавокосъ.

„Пробудите га!“ рекне Наполеонъ.

Полковникъ га пробуди, и пришапѣ му на уво: „Устайте, царь е ту!“

Ранѣный младић мало се исправи и сагне главу, смешеѣи се любезно.

„Одкуда сте вы у Шпаніи?“ запыта Бунапарта.

„Служио самъ у кральвой шпанской гарди.“

„И борите се сада противъ ваши земляка?“ запыта царь, намрщивши чело.

„Не, ваше величество; изступію самъ изъ службе кральве како е рать почета.“

„Вратите се натрагъ у Француску.“

„Я самъ бегунаць“, одговори младић.

„Я ѣу васъ изъ списка бегунаца дати избрисати.“

„Благодаримъ господару. Тако ми Бога, я немамъ намѣру да васъ увредимъ. Я васъ почитуемъ као правогъ войводу и ратника, любимъ васъ збогъ оне славе, кою момъ отечеству, милой Француской дасте — али —

„Но? продужите, шта е?“ рекне Наполеонъ.

„Имао самъ три брата . . . два су у провинціи Ванде пали за свогъ краля. . . .“

„Како вамъ е име?“ запыта брзо Наполеонъ.

„Максимъ Кервеганъ, ваше величество.“

„Вашъ е отаць у своіой кули са братомъ валимъ отишао у воздухъ?“

„ѣетъ, господару.“

„А ваша мати, вашъ братъ, гди су они?“

„Они су у Енглеской кодъ свогъ краля.“

„ѣсу ли богати?“ упыта царь.

„Бегунци и протеране партаисте нису никадъ богате!“

„Кадъ бы я вашей матери нѣна добра повратио, вашегъ брата полковникомъ, а васъ самогъ поручикомъ учинію — ?“

„Ваше величество,“ одговори младићъ страхопочитателно ал' тврдо, — сва наша крв' принадлежи Бурбонима.“

„Вы забораваляте ваше отечество!“ дода Наполеонъ мало набусито.

Младићъ спусти главу свою невесело.

„Садъ понямъ, дивимъ се и уважавамъ вашу вѣрность,“ продужи царъ; „ал' отечество е прече и одъ цара и одъ краля. Отечеству е ваша крв' потребна и зато е иштемъ. . . Оѣте ли отечеству служити?“

Максимъ е био юшъ нерѣчимъ.

„Но, кадъ се Бурбони опетъ врате“, дода Наполеонъ, „можете се опетъ къ њима повратити. Я вамъ не иштемъ заклетву вѣрности.“

„То я ступамъ у войну као простъ войникъ“, рекне Максимъ по дужемъ размишляю.

„Зашто као простъ?“ упыта Наполеонъ.

„Оѣу да отечеству служимъ, и ништа выше.“

Кервеганъ постане ипакъ по некомъ времену капетанъ, и слѣдовао е цару у све боеве; ал' ма гди се налазио, свуда се освртао на протераногъ свогъ краля. Наполеона е држао за неку привремену поглавицу државе и мислио, да е Богъ овогъ силногъ мужа Француской зато послао, да онъ сѣйношћу славе, ужасна дѣла прошлости Француске покріе.

Десетъ година проѣу. Данима славе слѣдовали су дани несреће.

Наполеонъ налазио се у Фонтенблу, обколнъ остатцима свое некадашнѣ гарде. Саюзници были су у Паризу. Лудвикъ XVIII (бурбонъ) врати се у Француску, Наполеонъ спреми се на путъ у Елбу. Сви мужеви, кое е онъ изъ прашине подигао и узвисио, оставе га. Цело јутро одао е Наполеонъ самъ по башти палатской. Текъ у подне врати се у палату. Ова е была као пуста. Сви генерали и велики чиновници мало су се по мало удалили и око новогъ се престола купити почели.

Навданпуть ступи предъ цара еданъ младићъ. Овај е био бледъ и жалостанъ у својој униформи као капетанъ црны катана. У његовомъ црномъ оку светлило се нешто као суза.

Царъ се стресе кадъ га угледа.

„Ха, — вы сте Кервегане! . . .“ „Я знамъ“, дода онъ горко се смешеѣи, „Вы сте юшъ одъ колевке были Бурбонима оддани; служеѣи мени, вы сте служили само вашему отечеству; држава прелази къ другимъ эпохама, па и вы се враћате вашему краљу. — Ал' вы сте баръ дошли да се самномъ опростите; вы сте горди и невесели, као што сте свагда были. Они остали, кое самъ я честна, достоинствомъ и славомъ обасуо, одлазе одъ мене, безъ да ми и едну едну последню рѣчь кажу . . . безъ да ме свогъ последнѣгъ поздрава удостое. . . . Поѣйте дакле съ Богомъ, Кервегане, и примите мою благодарность!“

Царъ пружи младићу руку свою — Кервеганъ е полюбилъ па рекне:

„Ваше величество, я нисамъ дошао да се съ вами опростимъ.“

„Шта желите друго, Кервегане?“

„Господару! мой најстаріи братъ и моя мати тамо су кодъ краля. Име Кервеганъ неоскудѣва у двору бурбонскомъ, мени дакле ніе нужно, да и я тамо идемъ.“

„Да куда ѣете вы?“ упыта Наполеонъ.

„Господару, я самъ дошао да васъ за дозволенъ молимъ, да васъ на островъ Елбу пратити смемъ.“

„Ха!“ повиче Наполеонъ зачуѣено; затимъ дода полако: „То су мужеви!“

ПОДГРЪВЦИ.

Ужасна куповина и продаж самогъ себе.

Стара една талијанска књига описуе слѣдуюћий сасвимъ грозанъ и готово невероватанъ догађай. Трговацъ еданъ изъ Аугсбурга поѣе 1596. године збогъ трговачки послова свои на путъ, и у путовану своје сретне другогъ трговца, родомъ изъ Граубиндиа у Швайцерской. Овај е човекъ сасвимъ пострадао био па се е и онъ дигао на путъ, небы ли у Талијанской будкомъ начиномъ опетъ до трговине доѣи и себе подиѣи могао. Почемъ самъ и самъ — казуе трговацъ онај изъ Аугсбурга — послова мои тамо имао, врло му е мило было, и замоли ме, да у друштву путоемо. Тако дакле заедно поѣемо далъ. Онъ ми е врло много говоріо о његовој несреѣи и мени га е врло жао было, али самъ се надао, да ѣе ми испасти за рукомъ, да га као доброгъ човека, кои е збогъ жене и деце свое непрестано тужанъ и невесео био, ма како было опетъ у трговину уведемъ. Одсадъ веѣхъ утѣшеніе путоваемо и старасмо се, како бы цѣль нашу постигли. Я самъ га непрестано тѣшио и рабріо га, и веѣхъ ми е изгледао, као да тугу своју забораваля, али е опетъ юшъ сасвимъ као утученъ био. Рекнемъ му я: „Любезный мой! неплаши се ништа, неклони духомъ, юшъ ѣе све лепо и красно быти.“ Али ми одговори онъ: „Ахъ любезный пріятелю и сапутниче, кадъ бы ты само знао, шта моя жена и деца кодъ куѣе трпе; радо бы я самъ животъ мой на жертву принео, да бы само ѣи среѣнѣма учинити могао!“ На то рекнемъ: „Све ѣе то доѣи за рукомъ; буди утѣшенъ и мисли само о ономе, шта радити имашъ.“ Изъ дана смо у данъ све повѣреніи пріятельи бывали и путоваемо све заедно у подпунномъ сагласію. Обеѣамъ му напоследку, да я никоимъ начиномъ уступити и поколебати се неѣу у пріятельству моме.

Еданъ данъ нанесе насъ путъ да крозъ шуму проѣемо, у којој опазимо брежулякъ еданъ, око когъ е свудъ унаоколо дрвеѣе израстло. Башъ кадъ смо се далъ кренути хтели, алъ са странпутице едне изаѣе предъ насъ старацъ еданъ. Овај насъ врло любезно погледи и изгледаше као зачуѣенъ, што е насъ овде нашао. Мой сапутникъ пакъ, кои се Готхардъ зваше, поѣе одма къ ѣму, да га поздрави, али му овај рече: „А шта ме тако зачуѣено гледашъ?“ Мой сапутникъ одговори: „Я мислимъ, да си пустинѣикъ, а я самъ пустинѣика врло малому да живути момъ видіо.“ Старацъ га запыта: „Шта си ты?“ „Я самъ трговацъ,“ рекне Готхардъ. „Па шта продавашъ?“ запыта пустинѣикъ. „Све, што имамъ, па и мене самогъ, ако ме оѣнешъ,“ одговори онъ. „Дакле бы и

себе самогъ продао?" повтори старый. "Зашто не? — рекне Готхардъ и насмеє се — „ако само имашь толико новаца, да ме можешъ купити; ерь я мене врло скупо ценимъ.“ Што се тога тиче, то ће се већ наћи — рекне онај — „него ми само кажи, колико за себе иштешь?“ Много я иштемъ,“ одговори трговаць; „Колико?“ запыта првый. Мой сапутникъ погледѣ у мене, али одма затимъ скине погледъ свой са мене, па баѣи на пустиньика я рекне му: „Ако ми дашь шесть иляда дуката, твой самъ.“ „Више ти недамъ, а шесть ћу ти иляда дуката дати“ — одговори пустиньикъ — „па ако є твоя озбылна воля и оћешъ да ми се за те новце продашь, я ти даємъ три дана на промишленъ, па онда дођи овамо къ мени.“

Мы одосмо и говорисмо међу собомъ свашта о томъ чудномъ пазару. Я му реко: „Добро гледай, шта радишь.“ Онъ ми одговори: „Я ћу да свршимъ.“

Што є выше сапутникъ мой о предмету томъ размишлявао, съ тимъ се све већма къ томе приближавао и рекне ми: „Мени є до мое жене и до мое деце стало, я ћу погодбу да свршимъ.“ „Промисли се, разсуди и гледай добро, шта радишь“ — рекнемъ му я јошь еданпутъ — „еръ мени се чини, да у целой той ствари, никаквога великога добра нема.“ На то ућути, гледаше предасе, и ни речице више нерече. После три дана рекне ми: „Айде самномъ, я идемъ старцу да му се продамъ.“ Я се на то ужаснемъ и рекнемъ му: „Представи себи, да се мы у туђой земљи наодимо, гди насъ нема ко заштитити и заузети се за насъ, ако несреће какове допаднемо.“ Али онъ ни о чему нехтеде више ништа да чує, што самъ годъ я говорю, већ рече: „Нећу да живимъ, или ћу башъ да радимъ и да видимъ, каква ми се то превара учинити може; ерь, одкудъ еданъ такавъ пустиньикъ да до толикогъ новца дође, да ми може онолико платити, колико самъ я искао.“ Мени се изванредна ова стварь ніє никако допала; али прїятель мой остане тврдъ при постоянству своме и рекне ми: „Ништа ме неможе одвратити, да любезной жени и доброй деци моіой овако лепъ капиталъ нестечемъ, па ма самъ тога жертва быо.“

Почемъ самъ дакле видю, да є онъ тврдъ заключю, да при предузетку свомъ постоянъ остане, и да га ништа одъ тога одвратити неможе, што є себи у главу увртіо, поћемъ съ нѣмъ и наћемо пустиньика онде, гди смо га тражили. Текъ што насъ є опазіо, а онъ одма сапутнику моме проговори: „Дакле си дошао; оћешъ ли, да ми се продашь?“ — „Ако ми —“ одговори Готхардъ, „шесть иляда дуката дадешъ, то є пазаръ свршенъ,“ Пустиньикъ на то подигне очи свое на небо, затимъ упре-

погледъ свой на насъ, и запыта: „А шта ћешъ са тимъ новцемъ да чинишь? Почемъ ты постанешъ мой, онда ты новци нису ни нашто, ерь онда твой живость и твоя смръть зависи сасвимъ одъ мене, и я онда могу радити съ тобомъ шта оћу.“ Ове речи потресу душу мою и я се задрићемъ, али Готхардъ рекне: „Новци ти нека припадну моіой жени и моіой сиротой деци; исплати ми ий найпре, па после чини самномъ, шта оћешъ.“ Стараць погледѣ опетъ у насъ и запыта позорливо: „Оћешъ ли, да ти одма готовъ новаць положимъ, или ћешъ, да ти извѣстне папире дамъ, да се твоіой жени и твоіой деци исплате. Међутимъ“ настави одъ далъ „опетъ ти даємъ поради отказиваня своіо твои блаженства три дана на промишленъ. Ако при заключеню твоемъ постоянъ останешъ, а ты дођи опетъ овамо къ мени, па ћу ти поуздане полице издати, кое да се у Граубиндиу твоіой жени исплате.“ Безъ свакогъ размишляваня пружи Готхардъ пустиньику руку свою и рекне: „За три дана ево ме опетъ кодъ тебе.“

(край слѣдує)

ЗАЧИННИ.

Предъ адвокатомъ, исповѣдникомъ и лѣкаркомъ не треба ништа затаати.

Боль живити у самоћи него међу рђавимъ людма.

Старость є као шпиталь, у коме разны болестій има.

Ако си чекићъ а ты удри, ако си накованъ а ты буди стрпљивъ.

Непостане онај бео кои друге оцрни.

Ко одвећъ рано тргне удицу, тай нелови нигда рибицу.

Никакавъ одговоръ и то є одговоръ.

Приљжаніє и посао имаю горакъ коренъ али сладакъ плодъ.

Боль є быти поштень сиромом, него непоштень богатымъ.

Сиротиня и гладъ уче у гусле свирати.

Скупа медицина свагда помаже; ако не болестнику а оно апотекару.

Сбогъ добра воћа треба човекъ и криву грану да трпи на дрвећу.

Просячкій лебаць, то є найскупльїй лебаць.

Неправи залогаетъ веће, него што уста имашь.

Просячка торба нема дна.

Одъ едногъ цвета неможешъ направити венаць.

Рђавъ човекъ нигда ніє горій него кадъ се претва-рада є скроманъ и побожанъ.

Нечини нигда зло, па те неће нгда зло ни постићи.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

По гласу „Званичны Новина“ бр. 9. премештенъ є досад. млађїй Писаръ Началничества Округа Круше-

вачкогъ г. Вукъ Носовићъ за млаћегъ Писара Началничества Окр. Чачанскогъ, а на нѣгово место дошао є за мл. Писара Началничества Окр. Крушевачкогъ, досад. мл. Писаръ Началничества Окр. Чачанскогъ, обоица по своіой молби.

Высочайшимъ рѣшеніемъ уважена е оставка Г. Са-
ве Петровиѣ, Началника Среза Млавскогъ у Окр. По-
жаревачкомъ.

† *Београдъ 18. Фебруара.* Како нашъ народъ и ла-
ко увиѣа оно, што е добро и полезно, и радо приноси
на олтарь общегъ напредка, кадъ му се само одъ лю-
дѣй поверенъ нѣгово уживаюћи; а нарочито одъ најбли-
жи предпоставлѣны му властей, одъ Окружны и Срезки
Старешина и свештеника людски представи и разясни,
— то смо веѣ толико пута прилику имали искусити, кадъ
се годъ тицало или цркву или школу или шпиталь подићи,
или доброе учителю плату повисити, или друго какво
общеплезно или христіанско дѣло подпомоћи. Но най-
новѣи доказъ како овога добраго свойства народа на-
шегъ, тако и добре волѣ и врстоће нѣму најближи
предпоставлѣны властей налазимо у добромъ успѣху по-
зива, кои е учинила Нѣгова Светлость преко Попечи-
тельства Внутренѣи дѣла на народъ, да оваѣ уступи ра-
ну за изванредне потребе прошле године прикуплѣну,
на осниванѣ пензионогъ фонда свештенички и учитель-
ски удовица и сирочадѣй. Ерѣ чимъ су поменуте старе-
шине и саме одушевлѣне отеческимъ старанѣмъ Нѣгове
Светлости и Высокославногъ Правительства о напредку
народномъ, срдачно разяснѣле народу колико справедлив-
ность толяко и превелику пользу, коя изъ ове мале жер-
тве произилази: одма е народъ понтао позиву свога
Светлога Господара и Правительства онако одазвати се,
како е чувство свакога родолюбца само пожелити могло.
Истина засадъ се изъ „Званичны Новина“ знаде само за
граѣне вароши Београда и народъ окружія Београд-
скогъ, граѣне Валѣва и народъ окружія Валѣвскогъ
граѣне вароши Заечара и народъ окружія Црнорѣчкогъ
граѣне вароши Гургусовца и народъ окружія Гургусо-
вачкогъ, граѣне вароши Крушевца и народъ истогъ о-
кружія, народъ среза Параѣинскогъ и Ресавскогъ о-
кружія Ђупрійскогъ, граѣне вароши Шабца и народъ сре-
за Мачванскогъ, Поцерскогъ и Тамнавскогъ у окружію
Шабачкомъ, граѣне вароши Чачка и народъ среза Дра-
гачевачкогъ, Трнавскогъ и Студеничкогъ у окружію Ча-
чанскомъ. Меѣутимъ ово е све само на брзу руку пре-
некій данъ явлѣно; а сва е прилика, да е и по свима дру-
гими окружіяма и срезовима поменута прекрасна
намера удѣйствована, или ће се кои данъ удѣйствовати.
И кодъ насъ се дакле, као и у свакоѣ другой земльи
потврѣуе, да напредакъ народный, осимъ найвысшегъ пра-
вительственногъ старана, зависи одъ два неразлучно скоп-
чана чинителя, одъ врстоће и добре волѣ окружны и срез-
ки властей, и разборности и доброты народа. Србина е
Богъ са свима овима условіама напредка благословію, и
зато ће онъ морати брзо процветати! —

Изъ Шабца 19. Фебруара. Варошь наша изгубила е
еднога одъ свои найдличній граѣана. У прошлы втор-
никъ 14. о. м. издану е после дужегъ болованя Ђока
Чотриѣ овдашній трговаць, за киме ће нѣгова родби-
на и прѣатели а и свакій кой га е познавао, дуго жалити.
Осимъ други чертѣй нѣговогъ честитогъ характера
доста е кадъ наспоменемъ, како е и у фамилии и у друш-
твенномъ животу быо угледъ доброты и поштены, и како
се особито заузимао за кнѣжевность и за сваку лепу
и общту стварь. Онъ е быо тоторъ мѣстны основны и
женски школа, и у наиболѣмъ се добу са животомъ рас-
тао, ерѣ е текъ скоро 33 године навршио; кодъ насъ ће
му лепъ споменъ дуго остати. — Нѣгово Преосвещен-
ство Епископъ шабачкій г. Михаилъ присутствовало е и
самъ опелу, а Протоерей Іованъ Павловиѣ изговоріо е
у цркви сходну рѣчь о добрымъ свойствама покойника и
о великомъ губитку, кой ће и фамилія и цела общтина
збогъ смрти нѣгове осетити.

ТУРСКА.

Изъ Марселя телеграфираю подъ 11. Фебруара, да е
паробродъ „Таборъ“ дошао изъ Цариграда са вѣстима, коє
допиру до 2. Фебруара: Вѣсти изъ Крима допиру до 29.
Януара. Тамо се разносіо гласъ, да ће се маршалъ Пе-

лисіе у Француску повратити. Ђенераль Мартимпреѣ веѣъ
е у Кримъ стигао. Сѣверни градићи све еднако пу-
цаю на южну страну Севастополя. Топовске шайке, коє
су се кодъ Килбурна заледиле, стигле су у камѣшній за-
ливъ, гди ће быти поправлѣне. Енглеска войска јошъ е
врло яко за рать заузета. Говори се, да е Мурай, енглес-
кій посланикъ при персескомъ дворѣ, стигао у Багдадъ.

— За Омер-пашу веле, да е узео одпустъ на неиз-
вѣстно време, и да ће га у команди замѣнити Исмаил-
паша. И градиѣъ е Александровъ као и градиѣъ Ни-
колинъ распренутъ у воздухъ. У Криму е яко пала у о-
чи една дневна заповѣсть ђенерала Кодрингтона, коіомъ
се сви офицери опоминю, да буду спремни за войну.
Шкорбутъ и тифусъ страшно бесня по становима войске.

ФРАНЦУСКА.

„Монитеръ де ла Флотъ“ доноси намъ еданъ чланакъ
подъ насловомъ „Истина о Николаеву“, кои овако ум-
ствуе: „Николаевъ ніе за Русію, као што се уобщте у
Европи мисли, само пристаниште за граѣнѣ лаѣа, него
и ратно пристаниште съ оружицама. У свима
озбылнимъ и опаснимъ окелностима становала е та-
мо руска резервна флота, и ако то у садашнѣмъ рату
ніе было, то е само зато, што е князь Меншиковъ одма
у почетку све наоружане лаѣе, и сва ратна средства, коя
му е црноморска флота подавала, у пристаништу Сева-
стопольскомъ на руци имати хтео. Да бы ратне
лаѣе безбѣдно по рѣди пловити могле, дало е руско ад-
миралство рѣву тако прочистити, да е она крозь осамъ
мѣсецій преко године оцекомъ 23 стопе дубока. У време
прилива дубљина е јошъ много веѣа. Изъ едногъ у „Мо-
нитеру“ подъ 26. Нов. изишавшегъ чланка увидити се
могло, да се е руска црноморска флота састояла изъ 16
линейны лаѣа, одъ кои су быле само 3 првога реда, а
све остале треѣгъ и четвртогъ реда, коє сасвимъ о-
премлѣне и наоружане, найвише 22 стопе у воду засе-
цаю. И доиста су све ове лаѣе у Николаеву сасвимъ на-
оружане, и тако су оне сасвимъ опремлѣне, наоружане
и морскомъ войскомъ напуиѣне, долазиле у Севастополь.
Само лаѣе првога реда одъ 120 топова добивале су свое
тешке батеріе у Севастополю, и тамо е и нѣово наору-
жанѣ текъ само довршивано. Кадъ е Катарина велика
хтела подићи едно ратно пристаниште на црномъ мору,
подигнутъ е на тай конаць Херзонъ (6 година пре осно-
ваня Севастополя; и то у оно време, кадъ Русія јошъ ніе
была завладала Кримомъ); Херзонъ пакъ показао се на-
скоро као врло незгодно место, зато е тринаестъ година
доцнѣ Херзонъ запуштень, а Николаевъ напротивъ по-
дигнутъ. Севастополь е тада текъ четири године постоао, и
онда су се текъ почела градити нѣгова морска одбранител-
на утврѣеня. Кадъ Севастополя више нема, онда Русія
нема основа заузимати се ни за одржанѣ Николаева, и оче-
видно е, да ће петробуршкій дворъ по своіой познатоѣ
лояльности (честитой искрености) то припознати, и што се
тиче Николаева, попустити.

У Паризу 10. Фебруара. — Гроѣъ Орловъ стигао е
јуче у 10 ½ сатѣй у вече са два аѣутанта и еднимъ се-
кретаромъ у Паризъ. Кодъ сместишта гвозденогъ пута
дочекао га е баронъ Себахъ и нижій овде налазећій се
персональ рускогъ посланства. Баронъ Бруновъ, кои е
тада быо на едномъ концерту у тилѣріяма, поздравіо е
свога колегу (друга) доцнѣ. — Али-паша стигао е
данасъ после подне измеѣу 5 и 6 сатѣй у Паризъ. Ов-
дашній турскій посланикъ отишао му е јуче у Лионъ на
сусреть. Али-паша одѣо е и обитаваѣе у зданію тур-
скогъ посланства. Јуче су были пуномоћници Енглеске
и Сардиніе у тилѣріяма на ручку. Остали пакъ пуномоћ-

ниці ручає тамо наизменце у слѣдуюћа два недѣльна дана и у идућий четвртакъ, — исто тако даваће и Префектъ Сенскогъ департамента велику и сайну часть за честь свою страны пуномоћника.

— Една телеграфска депеша изъ Лондона явля, да е предня часть англиске флоте отишла већ у источно море. Као што се говори, побиће тамо Марта месеца и Француска флота подъ главногъ командомъ адмирала Пено-а.

— У Паризу 13. Фебруара. Данасъ е пролазио крозь Паризъ 50. линейный полкъ, кои се, као што е познато, јако на Криму одликовао, Близу префектуре полиціе, на „Ке-де-Флер-у,“ заустави се реченый полкъ да се мало одмори. Грдна мложина света скупила се око овы храбры ратника и са своју страна орила се вика: „да живи 50-тый линейный полкъ!“ По овомъ приликомъ догодили су се и демонстраціе противу Русіе. Вика: „Да живи рать! Доле съ Русима! Доле съ Козацыма!“ зачуе се съ више страна, и ко зна, како бы се та стварь свршила, и на што бы изишла, да ніе одма дошло 20 — 30 полицайны агента, и да ніе полковникъ тогъ одѣленя, поздравляюћи пріятельски скупляну гомилу народа, заповѣдио те се войска съ овогъ мѣста уклони.

— Опетъ е позатварано неколико љака у Паризу и то збогъ тога, што су се наше кодъ нѣи неке бунтовне песме.

У Паризу 10. Фебруара. Юче после подне држао е царъ смотру кодъ Нельія надъ неколико одѣлена царске гарде. При дефилираню подаріо е царъ собственомъ своіомъ рукомъ некомъ офицерима и войницыма, войничке медалѣ и крстове.

— У маршалской сали у тилѣріяма већ се чине спреманя за отварањ сѣдница сената и законодателногъ тѣла; то отварањ држаће се, као што се гласа, са найвећомъ свечаности и торжествомъ.

— Генераль Далезмъ, заповѣдникъ женійскогъ корпусу у Криму, добио е одъ цара заповѣсть, да се врати на свое опредѣленѣ.

— У южнымъ департаментима позатварана су многа лица, коя су окривляна, да су на демократску буну народъ подстрекавала.

ПЕРСИЯ.

„Кавказъ“ садржава слѣдуюћий чланакъ: Изъ Техерана стигла е поуздана вѣсть, да Емиръ одъ Кабула, Достъ Мохамедъ - Канъ, кои одъ смрти Коендил-Кана у Кандахару влада, неприятельске намѣре противу Херата има. Персиско правительство предузума дакле едну експедицію противу Херата, и издало е већ свое наредбе о скупляню полкова, а нарочито у Азербейцану, и то у толико више, што е у слѣдству размирице, коя се породила између правительства шаха персискогъ и англискогъ посланика, чега ради е овај 26. Новембра изъ Техерана отишао, скупляњ войника и за обрану противу Англезе необходимо нужно постало. Узроцы, кои персиско правительство нагоняваю, да се живо заузме за обрану Херата, ясно су изложени у слѣдуюћемъ чланку званичногъ „Техеранскогъ листа“ одъ 9. Декаembra; кои гласи овако:

„Изъ поузданы извѣстія, коя е правительство добило изъ Корасана, увиђа се, да е Емиръ Достъ Мохамедъ-Канъ, Сердаръ одъ Кабула, почемъ е по наговору и помођу своій сусѣда подигао войну противъ провинціе Кандахаръ, томъ провинціомъ завладао и да садъ намѣру има, да и на Хератъ нападне и освои га. Да бы се миръ у унутрашности а нарочито у провинціи Коразану одржао, сматра персиско правительство за свою дужность, да независимость Херата противу свакогъ неприятельскогъ предузуманя владателя Кабула, Кандахара и други земаля подъ закрилѣ и заштиту узме. По извѣстіяма, коя е правительство наше добило, нестое планови и дѣланѣ Емира Достъ Мохамед-кана у сразмерицы са нѣговымъ собственымъ помоћнымъ средствама и изворима. Достъ Мохамедъ-Канъ непрестано вели и изговара се, да онъ единствено намѣрава Хератъ освоити; али нѣгова е права намѣра та, да подигне буну у провинціи Корасану, а може быти и у Белуцистану, Керману и другимъ сусѣднымъ областима. У слѣдству овога неможе наше правительство руке скрстити и равнодушно быти при овымъ неприятельскимъ умисляима на нѣговой собственной земљи, и да бы наше собствене провинціе и границе одбрали, необходимо е нужно, да пошлѣмо войску у Хератъ, коя ће ову область бранити одъ нападаня Емира Достъ Мохамед-кана, и да до новы политичны комбинаціа, у овој провинціи достоинство и права нѣногъ владоца одржи. У осталомъ ово дѣло персискогъ правительства неменя ни найманѣ нейтральный положай Персіе наспрамъ саюзны и пріятельски сила, и оно — персиско правительство — настояваће, да се та нейтральность невредима одржи.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

„Журналь де Деба“ у Паризу разложио е недавно у едномъ чланку незгоде и тегобе, кое бы се на конференціяма породити могле, нарочито, ако бы се Русіи іошть већа захтеваня — на пр. да Николаевъ неостане морска оружица —, положила. Но листъ „Сіекль“ напао е съ найвећомъ жестиномъ на тай чланакъ „Журнала де Деба.“ Онъ се ополчио јако на Русію, и вели, да она не само Николаевъ разорити мора, него да ће морати допустити, да и „пытанѣ о народностима“ до важности дође и рѣши се; еръ рать ніе само Турске ради вођень. — Јако е пало у очи што е званичный листъ Францускогъ правительства „Монитеръ“ овај одговоръ „Сіекла“ препечатао. Будући већ то само по себи ніе обычай, да се изъ едного листа уводни чланцы у другій препечатаваю, зато е то у толико већа у очи пало, да е то званичный листъ „Монитеръ“ учинио, и то изъ едного радикалногъ листа (т. е. листа одъ претеране партасе и начела). На то е „Конституціонель“ јуче казао, да е реченый чланакъ „Сіекла“ некимъ неспоразумљивымъ и погрешкомъ у „Монитеру“ препечатанъ. Али ево чуда! данашній „Монитеръ“ одговара на то, да се „Конституціонель“ вара, ако мысли, да е реченый чланакъ „Сіекла“ у хитњи и неотице у „Монитеру“ препечатанъ, и вели, да онъ т. е. „Монитеръ“, свое погрешке самъ исправля. — То пакъ значи толико, да е реченый чланакъ съ намѣренымъ и хотимице у „Монитеръ“ стављенъ. Ова новинарска распра по себи естъ за насъ маловажна. Но естъ друге е стране млоговажна по томе, што се отудъ

види; да у томъ смотреню влада у вышнимъ круговима парискимъ врло велика различностъ мышльня; ерѣ и „Конституціонель“ е листъ полузваничанъ, па зато ніе ни онъ своя примѣчанія безъ икаквогъ основа и цѣли ставіо. Овай е догабай знатанъ и по томе, што садъ французски листови, па и самъ правительственный органъ, доноси садъ такове чланке, кои се приближаваю енглескомъ мышльню и сматраню условія мира. Но овой ствари не треба съ друге стране опетъ Богъ зна колику важностъ и значенъ дати; ерѣ мы треба да се сетимо, да една французска пословица вели: „човекъ зато говори, да бы мысли свое сакріо.“

— Изъ Париза пишу еднимъ немачкимъ новинама подъ 9. Фебруара: Баронъ Бруновъ посѣтіо е юче маршала Ваяна, а данасъ опетъ отишао къ Друену де Ліи, бывшемъ министерскомъ президенту. „Сіекловъ“ чланакъ у „Монитеру“ пао е и нѣму яко у очи, и говори се, да е томъ приликомъ рекао: „Да ли ћемо мы водити преговоре о миру или о рату?“ — И доиста стоє садъ ствари тако, да се и онима, кои се одвећ миру надаю, показує, да е заключенъ мира неизвѣстно, и да се врло лако рать іоштъ и наставити може.

Тай истый нѣмачкій листъ вели, да е правительство руско свима своимъ опрјателѣнымъ кабинетима до знания доставило она наставлѣня, коя е рускій дворъ дао своимъ пуномоћницама на парискимъ конференціама. Говори се, да су та наставлѣна таквогъ садржая, коя ће заключенъ мира вештественно олакшати. Ово саобштєнѣ учинѣно е у виду едного разлиса Неселродиногъ рускимъ посланицима.

— Тегобе и заплети, кои се у последнѣ време са выше страна у смотреню пете точке появише, као да нису у станю замутити и уништити изгледе мира. Ерѣ у коликой мѣри западне силе нова и неочекивана зактеваня полагаю, у толико ће Русія у томъ смотреню да попусти. Тако на пр. вели „Ендепандансѣ белжъ“, да е Русія пристала на то, да Николаєвъ неостане морска оружница и пристаниште, и да се аландски острови неутврђуо. А и „Таймсу“ пишу изъ Париза, да е питанъ о Николаєву, ков бы на конференціама найвеће незгоде породило, већ исподъ руке на користь западны сила рѣшено, и да по томе ништа више нестои миру на путу; конференціє пакъ по себи єсу само голый формалитетъ. Истый дописатель вели, да е лордъ Кларендонъ быо врло задоволянъ тѣме, како га е царъ Наполеонъ приміо. Говори се сирѣчь, да му е царъ дао тврдо увѣренъ, да се онъ ніе ни мало променуо, и да су сви они гласови лажни, кои веле, да се онъ прикланя на страну едне друге силе, да ће се онъ тврдо енглескогъ саюза држати, ков ће онъ на конференціама посведочити, почемъ онъ одъ узаймне политике Француске и Енглеске неће ни найманъ да скрене, да ће нѣговъ положай према истоку онай истый остати, кои е и Енглеска досадъ заузимала и т. д. —

У Бечу 14. Фебруара. Юче су започеле конференціє у министерству иностраны Дѣла, и свакъ се живый поуздано нада, да ће намъ оне миръ донети. Говори се, да се царъ Наполеонъ при последной вечерной забави врло миролюбиво изражавао, и да е на исту забаву позванымъ ѣнералима и адмиралима безъ околичєня изјавіо, да ће они тешко ове године добити прилике, да покажу свой войничкій даръ и способностъ.

А да и Русія искрено мира жели; о томе се свакій све већма увѣрава. По едномъ допису изъ Петербурга у „Конституціонелу“ дао е царъ рускій своимъ пуномоћницама на парискимъ конференціама слѣдуюћа наставлѣня:

„Настоявайте, да непоколебима начела едно већъ два столѣтія старе политике уступе и приклоне се зактеваняма новаго времена, и ако се одъ васъ не зактеваю онакове гаранціє, ков бы погазиле честь руске заставе, онда се немойте нимало затезати, да принесете въ томѣ нуждне жертве. Я такове іоштъ унапредакъ одобравамъ. У осталомъ я знамъ, да самъ обрану и заступанъ интереса руске државе повѣрїо едномъ одъ нѣны найславнїи бораца, и да ће тїи интереси бити достойно и снажно заступани; я самъ далъ увѣренъ и о томе, да вы нећете далъ нѣи, него што пристои и надлежи. Моя жели, да се Европи миръ поврати, искрена е; врло искренна. Идите овой моїей желїи на руку; ерѣ мы сеємо за будущностъ.“

— Една телеграфска денеша изъ Париза одъ 12. Фебруара гласи овако: Данашнїй „Монитеръ“ явля, да е грофъ Орловъ юче цару представлѣнъ посредствомъ грофа Валевскогъ. Али-паша быће данасъ цару представлѣнъ. Великій Везиръ доноси цару на даръ едну скупощьну саблю, а царицы Евгєнии и краљицы Викторїи по едну дїядему.

У Бечу 14. Фебруара. Изъ поузданы извора добило смо данасъ вѣсть, да е у ючерашной сѣдници конференціє заключено *сувоземлю примирїє*. Засадъ е поставлѣнъ рокъ до 19. Марта, но наравно е притомъ задржано право, да се тай рокъ може и продужити. Ово заключено примирїє неће нимало дирати у одржаванъ и повраћенъ морске блокаде, но зато ће опетъ по свой прилици престати свако неприятельство и на мору. Протоколь одъ 20. Януара признать е и примлѣнъ као формалнїй прелиминарнїй уговоръ мира. Савѣтованя конференціє о коначномъ заключеню мира започєће сутра.

У Бечу 14. Фебруара.

Паризке конференціє означиле су свое прво дѣйствованъ са два одсудна корана. Оне су протоколь, кой е 20. Януара у Бечу подписанъ, подигли на степенъ прелиминарногъ уговора о миру, и заключиле су коначно примирїє. То е на свакій начинъ доказъ озбилъне волѣ, знаюће сагласностъ мышльня, што су пуномоћници већъ у првой сѣдници оставили на страву обните форме и церемонїє, што су одма прєшли къ дѣйствителнымъ и вештественнымъ пытаняма мира и што су оба главна условія за потанко разправлѣнъ петь точкїи мира срећно рѣшена. Ко озбилъно штогодъ предузме, тай се при споредностима незадржава и незабавля више него што е нужно.

Примирїє е заключено *само до 19. Марта тек. год.* Тѣме намъ се двоє доказує: прво то, да се прави рачунъ на скорашнѣ заключенъ мира, а друго, да ратујоће силе нису раде, да изъ превелике желї за миромъ цѣлима ратными и войне сметаю: рокъ се примирїа истина може продужити; но ако то nebude, онда то примирїє ипакъ неће стояти на путу войны на пролеће. И већимъ ратнымъ операціама стоє и тако за ове чєтири неделъ на путу такве природне сметнѣ и прєпоне, ков бы готово немогуће было свладати.

То е врло добаръ знакъ, што се на една страна не показуе, као да преко мѣре за миромъ тежи. Ко искрено жели, да се борба оконча, тай ће съ najveћомъ озбиљношћу измѣрити и претрести условія помиреня, и оставља себи свакадъ путь отворенъ къ продуженю редовногъ правногъ разлаганя.

Примиріе заключено е само на суву. Но и на мору е обустављено право ратованъ т. е. нападанъ и разораванъ; само блокада быће јошть строго наблюдавана. Тyme су се постарали, да нити ће се правый основъ прелиминарногъ мира на штету Русіе измѣнити, нити да се блокада руски пристаништа и убианъ нѣногъ трговачкогъ саобраштая, на штету саюзника умали. Тyme е рускимъ дипломатима на угледъ изложено е данъ знатанъ даръ, ако они што скоріе миръ заклуче.

Енглески трговцы пытали су пре некогъ времена лорда Палмерстона: да ли ће за време предстојећегъ примирія дозвољено бити водити трговину съ непријатељмъ? Енглескій државный секретаръ упутио е њи на условія

примирія. Садъ већъ неће бити та господа више у сумњи о томъ питању и видиће на чему су.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Лондону 12. Фебруара. — Овди се разноси гласъ, да ће у случаю томъ, ако се миръ заклучи, бити рускій посланикъ у Паризу грофъ Медемъ, а у Лондону баронъ Бруновъ.

У Паризу 13. Фебруара. Данасъ у 1. сатъ по подвскупили су се сви пуномоћници на прву сѣдницу конференція.

У Берлину 13. Фебруара. Еданъ царско-рускій указъ дозвољава до 19. Декабра 1856-те год. увозъ соли преко аустрійске и молдавске границе као и преко Одесе и дунавски пристаништа, и то съ ђумрукомъ одъ 19. копѣйка на еданъ пудъ (руску центу).

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 46 кр. за банке
Цванцигери: 3%.

ОГЛАСИ.

(1—3) Судъ Округа Гургусовачкогъ обзавио свакоме кога се тиче, да е на основу 198. §. грађанскогъ поступка судейскогъ, стециште надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ почившегъ се презадуженогъ Павла Машића изъ Селачке отворено; и зато се свакій, кои бы што одъ Павла ма коимъ правомъ тражити имао, овимъ позыва, да се до 9. дана мѣсеца Марта 1856. год.; са своимъ потраживанѣмъ и доказима, кое о томе има, Суду овомъ пріяви; ерѣ у противномъ случаю Судъ ће массу ову по пріявлѣнымъ и оправданимъ тражибинама расположити, и свакога, кои бы што у исту массу положити имао безъ призьнѣна на њгово неприявлѣно право, по коме бы онъ што одъ почившегъ пріимати имао на исплату принудити.

№ 538. Изъ засѣданія Суда Округа Гургусовачкогъ.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду вароши Београда надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ пос. Софіе Кѣри пок. Симе Трифунца оvd., до 19. Марта т. г.

2. При Суду Округа Валѣвскогъ а) надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ пок. Срећка Лазића изъ Горнѣ Буковице, до 21. Марта т. г.

3. б) надъ масомъ поч. Живана Миtroвића, родомъ изъ села Топлице у Босни, а пре некогъ времена у об-

штину Голо-Рлавской, окр. Валѣв. са дунѣрлукомъ занимавшегъ се, до 6. Септембра т. г.

3, при Суду Округа Чачанскогъ: надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ поч. Николе Јовановића изъ Курилове, 25. Фебруара т. г.

Продаваће се:

непокретна добра Цакѣ Здравковића изъ Смедерева.

(3—6) Две мое магазе на Сави наодеће се продаемъ изъ слободне руке и то до ђурѣва дне т. год., ако иј до реченогъ дана не продамъ, да ђу иј одъ идућегъ ђурѣва дне подъ кирію. И у едномъ и другомъ случаю ко има волю некъ се самномъ споразумѣ.

Никола Јоксић

Архиваръ и Регистраторъ Совѣта.

(2—3) Кућа покойногъ г. Фука бывшегъ Началника рударскогъ, до Началничества према Театру, продае се изъ слободне руке, ко бы дакле исту желіо или купити или одъ ђурѣва-дне подъ кирію узери нека се изволи пріявити кодъ г. индигера Цермана.

У кући подписаногъ у абаѣйской чарши даю се подъ кирію четири лепа дућана и четири магазе подъ умѣрену цену.

Надзират. Прав. Топчид, добара штаб. Капетанъ

Васа Илић.

У дућану кодъ подписаногъ налази се на продаю најѣчній сапуна, мирисавы зейтина и помада изъ енглески фабрика, а нарочито мирисавы водица паризкогъ хижѣнскогъ друштва, кое нигда нису овамо на продаю доношене, и кое, (съ неколико капљица у чаши воде умиваюћи се) подмлађую кожу на рукама и образу.

ТАНАСИЕ СТОЯНОВИЋЪ

Берберинъ,
обитава на Теразијама у кући г. А. Симића

(1—3) Како е подписаный отворіо фабрику винскогъ сирѣта, то се препоручуе гг. купцима, кои бы таковогъ имати желили, было на мало или на много, па и у своимъ бурадима, да ће свакога врло добримъ сирѣтомъ и умѣреномъ цѣномъ послужити. Фабрика се налази у Палилули кодъ „два голуба“, но моћи ће свакій, кои на мањ узети жели, добити и у њговој кући, гди е отворіо продавницу истогъ сирѣта.

Ђорђе Молеровић.

Стакло, одъ киселе воде, добра натурална карловачка бермета, може се преко пута одъ Читалишта кодъ „Арапина“, добити за 7. гр. безъ стакла, са стакломъ 8. гр.

(2—3) У дућану преко пута одъ Ђлена има на продаю фина брашна: као мунтмела и аусцуга, на мало и на по-више, по умѣрену цену.